

Laodicea – číslo tři

Jaká jsou pravidla?

Jeff Pippenger

2023-08-30

„Měli bychom sami vědět, co tvoří křesťanství, co je pravda, co je víra, kterou jsme přijali, jaká jsou biblická pravidla — pravidla daná nám nejvyšší autoritou.“ The 1888 Materials, 403.

Po řadu let organizace Future for America poukazuje na to, že sedm církví ze Zjevení nejen představuje dějiny novodobého Izraele od doby apoštolů až do konce světa, ale že sedm církví také představuje starověký Izrael od doby Mojžíše až do ukamenování Štěpána. Průkopníci adventismu tuto pravdu neučili, avšak rozuměli zásadám, které tuto pravdu zakládají, a používali je. Ježíš označuje konec od počátku a starověký Izrael představuje novodobý Izrael. Proto každá pravda, která je součástí prorockých charakteristik novodobého Izraele, existovala také ve starověkém Izraeli.

Před dějinami milleritského hnutí spočíval tradiční křesťanský pohled na sedm církví v tom, že představovaly skutečné církve v Malé Asii v době Janově. Tradiční pohled také chápal, že napomenutí jednotlivým církvím lze rovněž rozumět jako zvláštnímu napomenutí různým církvím v průběhu křesťanských dějin a také že táž napomenutí a varování platí pro jednotlivé křesťany. Rozumělo se také tomu, že sedm církví představuje sedm období dějin církve od doby učedníků až do konce světa. Tyto pohledy předcházely dějinám milleritského hnutí. Tato čtyři rozpoznání týkající se sedmi církví, která tvoří tradiční pohled a předcházela Williamu Millerovi, byla a jsou založena na „historicismu“ jakožto výkladu Bible. Právě tuto metodologii vedli Boží andělé Williama Millera k tomu, aby přijal.

„Sedm církví v Asii představuje dějiny Kristovy církve v jejích sedmi podobách, ve všech jejích zákrutech a proměnách, v celé její prosperitě i nepřízni, od dnů apoštolů až do konce světa. Sedm pečeti je historií jednání mocností a králů země vůči církvi a Boží ochrany jeho lidu během téhož času. Sedm polnic je historií sedmi zvláštních a těžkých soudů seslaných na zemi neboli na římské království. A sedm číší je sedm posledních ran seslaných na papežský Řím. S tím se mísí mnohé jiné události, vetkané do toho jako přítoky, které naplňují velkou řeku prorocství, až celek ústí pro nás do oceánu věčnosti.“

„Toto je podle mého názoru osnovou Janova prorocství v knize Zjevení. A člověk, který si přeje této knize porozumět, musí důkladně znát i jiné části Božího slova. Obrazy a metafory užité v tomto prorocství nejsou všechny vyloženy v něm samém, nýbrž je třeba je nalézt u jiných proroků a vyložit na jiných místech Písma. Proto je zřejmé, že Bůh zamýšlel studium celku, aby bylo možno získat jasné poznání kterékoli jeho části.“ William Miller, Millerovy přednášky, svazek 2, přednáška 12, 178.

Sestra Whiteová souhlasí s „historicistickým“ výkladem, který zastával Miller, a potvrzuje jej, avšak ke knize Zjevení přidala hlubší vhled, než jaký měl Miller, neboť Miller nepoznal svatyni

takovou, jaká skutečně je. Chápal svatyni jako zemi. Sestra Whiteová rozpoznala, že když Ježíš předkládal prorockví znázorněná v knize Zjevení, činil tak ve spojení se svou službou nebeského Velekněze.

Když se Jan obrací a spatří Krista, kráčí mezi svícny v kněžském oděvu a svícny jsou umístěny ve svatyni; proto se děj odehrává v období po Jeho nanebevstoupení, avšak předtím, než v roce 1844 vstoupil do Nejsvětější svatyně. Miller nemohl chápat význam této skutečnosti. Stejně tak by jej nechápali ani Tyndale, Luther či John Wycliffe, ani žádný z raných reformátorů. Pravda je postupná a září stále jasněji až do dokonalého dne.

„Velká zásada, kterou tak ušlechtilé hájili Robinson a Roger Williams, totiž že pravda je postupná a že křesťané mají být připraveni přijmout veškeré světlo, které může zazářit z Božího svatého slova, byla jejich potomky ztracena ze zřetele. Protestantské církve v Americe — a rovněž ty v Evropě —, tak vysoce zvýhodněné přijetím pozhřebání reformace, nedokázaly pokračovat vpřed na cestě reformy. Ačkoli čas od času povstalo několik věrných mužů, aby hlásali novou pravdu a odhalovali dlouho chované bludy, většina, podobně jako Židé za dnů Kristových nebo papeženci v době Lutherově, se spokojila s tím, že věřila tak, jak věřili jejich otcové, a žila tak, jak žili oni. Proto náboženství znovu zdegenerovalo ve formalismus; a bludy a pověry, které by byly odloženy, kdyby církev nadále kráčela ve světle Božího slova, byly zachovány a pěstovány. Tak duch vdechnutý reformaty postupně odumřel, až byla v protestantských církvích téměř stejně veliká potřeba reformy jako v církvi římské v době Lutherově. Panovala tatáž světskost a duchovní otupělost, podobná úcta k názorům lidí a nahrazování učení Božího slova lidskými teoriemi.“ Velký spor, 297.

Jestliže není uznána skutečnost, že pravda se v průběhu dějin rozvíjí postupně, pak může být význam jakéhokoli nového světla v této poslední generaci velmi dobře nemožné rozpoznat. Jakmile člověk přestane chápat postupnou povahu „pravdy“, automaticky se začne spoléhat na tradice, zvyklosti a vedení padlého člověka.

Metodologie, kterou Miller uplatnil, je mezníkem, jenž prostupuje celou prorockou linii a předkládá svědectví o rozvoji biblické pravdy, který započal u apoštolů. Avšak v mezníku představovaném Millerem nacházíme počátek, který si vyžaduje svůj protějšek na konci. Většina těchto skutečností nikdy neporozumí, avšak u satana tomu tak není.

Satan odporuje pravdě i jejímu rozvoji již od své vzpoury v nebi. Když dějiny dospěly k bodu, kdy reformatory začali zřetelně chápat, jak studovat Bibli, učinil Satan to, co činí vždy, a zavedl padělky. Historické důkazy o jeho díle padělání pravdy ukazují, že jezuité, jako byli Ribera a Louis de Alcazar, zaměřili svou padělatelskou metodologii konkrétně proti knize Zjevení. Zkažená metodologie, nazývaná „preterismus“, začala ve druhém a třetím století se dvěma hlavními představiteli této falešné metodologie. Jedním z nich byl Eusebios z Kaisareie (260–339) a druhým Victorinus z Pettau (zemřel kolem roku 304). Obě tyto rané historické postavy prosazovaly metodologii, podle níž byla kniha Zjevení naplněna v době Římské říše prostřednictvím takových historických osobností, jako byl nechvalně proslulý císař Nero.

V devatenáctém století zavedl John Darby (1800–1882) ze Spojeného království další satanistickou metodologii, která byla rovněž vložena do poznámek pod čarou trojského koně mezi Biblemi, nazývaného Scofieldova referenční Bible, již jsme dříve označili. „Dispenzacionalismus“ je teologický rámec, který rozděluje dějiny a Boží jednání s lidstvem do odlišných období neboli „dispenzací“, v nichž Bůh spravuje svůj plán různými způsoby. Uvádím to na tomto místě, neboť jde o jednu z nepravd, které byly do hnutí Future for America vneseny hlasy ze stejné oblasti, z níž Darby šířil své satanistické myšlenky. Darbyho myšlenky, které útočily na Future for America, byly doprovázeny filozofií takzvaného novodobého hnutí „woke“, jež prosazuje tutéž anarchii, jakou představovala Francouzská revoluce, a tutéž prostopášnost, jakou představovaly Sodoma a Gomora.

Dnes teologové moderního adventismu uplatňují systém rozpitvávání pravd Bible, založený na dvojím systému biblického výkladu, jehož používají k podkopávání a popírání jak Bible, tak i Ducha proroctví. Rozlišují muže buď jako odborníky na biblické jazyky, nebo jako odborníky na biblické dějiny. Teologové adventismu dnes tedy ovládají mysl laodicejského adventismu buď tím, že vykládají Boží slovo na základě chápání dějin padlým člověkem, nebo na základě chápání jazyka padlým člověkem. Těmito moderními projevy bludu, jichž bylo často užíváno k útokům na poselství, které nyní čtete, se budeme dále zabývat v těchto článcích, až budeme uvažovat o symbolice Francouzské revoluce. Satan žije a ví, že jeho čas je krátký. Poslední pravidlo Millerových pravidel, číslo čtrnáct, uzavírá následující odstavec.

„Teologie vyučovaná v našich školách je vždy založena na nějakém sektářském vyznání víry. Může postačit vzít neopisanou mysl a vtisknout jí tento druh učení, avšak vždy to skončí bigotností. Svobodná mysl se nikdy nespokojí s názory druhých. Kdybych byl učitelem mládeže v bohosloví, nejprve bych poznal jejich schopnosti a smýšlení. Kdyby byly dobré, přiměl bych je, aby sami studovali Bibli, a vyslal bych je svobodné, aby konali světu dobro. Kdyby však neměli vlastní mysl, vtiskl bych jim mysl někoho jiného, napsal bych jim na čelo: bigot, a vyslal bych je jako otroky!“ William Miller, Miller's Works, svazek 1, 24.

V období bezprostředně poté, co žil Jan Zjevitel, a ve dnech reformace Satan aktivně vytvářel falešnou prorockou metodologii, aby zmátl a zničil pravou biblickou analýzu. V těchto historických skutečnostech někdy uniká pozornosti to, že všechny tyto satanské metodologie byly zaměřeny přímo na žádnou jinou knihu než na knihu Zjevení. To bylo předmětem působení každého z těchto šířitelů satanského zmatku. Kniha Zjevení byla vždy Satanovým cílem. Satan ví, že právě proti knize Zjevení musí vést válku. Když tuto skutečnost rozpoznáme, můžeme pak rozpoznat i jinou neviditelnou realitu, která je zastřena další významnou pravdou.

Falešná metodologie jezuitů měla zabránit jasnému porozumění tomu, že papež římské církve je antikristem biblického proroctví. Každý jednotlivý protestantský reformátor dospěl k poznání a rozpoznání této pravdy. Proto když byly v minulosti veřejně předkládány přesné dějiny mužů, jako byli Ribera a Louis de Alcazar, a to slovem i tiskem, byly dějiny mužů, jako byli Ribera a Louis de Alcazar, používány za účelem prokázání satanských snah zabránit správnému porozumění „člověku hříchu“. Psaná či ústní svědectví odhalující záměr zavedení těchto satanských metodologií jsou správná potud, pokud sahají, avšak Satan se pokoušel zakrýt více než jen biblické

důkazy, které označují antikrista za papeže Říma.

V knize Zjevení jsou pravdy, které byly zakryty zmatkem vyvolaným těmito falešnými systémy biblického výkladu, jež stojí mimo předmět muže, jehož číslo je šest set šedesát šest. Jednou z těchto pravd je zcela jistě pravda znázorněná tehdy, jsou-li sedm církví chápány v jejich nejplnějším rozvinutí. V sedmi církvích jsou obsaženy pravdy, které přímo hovoří k dějinám, jež započaly 11. září 2001 a končí v krizi nedělního zákona. Satan usiloval o to, aby toto světlo zůstalo pohřbeno, a vynalezl satanské metodologie, aby zastřel několik drahokamů pravdy obsažených v knize Zjevení, nejen určení římského papeže jako antikrista.

Dříve než byl roku 538 zjeven „člověk hříchu“, napadali muži jako Eusebius a Victorinus knihu Zjevení ve snaze zastřít vzestup papežské moci. Později v dějinách Kristus splnil svůj slib daný Thyatiře a uvedl jitřní hvězdu reformace (Wycliffa), a poté Satan uvedl dvě významné historické postavy, aby hájily a dále nesly jeho satanské dílo. Dlouhotrvající válka o rozvoj pravdy, která dosahuje svého vyvrcholení tehdy, když je odpečetěno tajemství knihy Zjevení, (těsně před ukončením doby milosti) zahrnuje světlo ze sedmi církví, které Miller nikdy nerozpoznal, ani sestra Whiteová; lze však snadno prokázat, že jak Miller, tak Duch proroctví toto nové světlo podporují, neboť nové světlo nikdy neodporuje starému světlu.

„Je skutečností, že máme pravdu, a musíme se s neochvějnou vytrvalostí držet stanovisek, jimiž nelze otrást; nesmíme však pohlížet s podezřením na žádné nové světlo, které Bůh může seslat, a říkat: Vskutku, nevidíme, že bychom potřebovali nějaké další světlo než starou pravdu, kterou jsme dosud přijali a v níž jsme zakotveni. Dokud zastáváme toto stanovisko, vztahuje svědectví Věrného Svědka na naše případy své pokárání: ‚A nevíš, že jsi bídný i nuzný i chudý i slepý i nahý.‘ Ti, kdo se cítí bohatí, zbohatlí a ničeho nepotřebující, jsou ve stavu slepoty vůči své skutečné situaci před Bohem, a nevědí o tom.“ Review and Herald, 7. srpna 1894.

Základní zkouškou nového světla je, zda neodporuje již ustálené pravdě a zda zachovává základní pravdy.

„Když moc Boží dosvědčuje, co je pravda, má tato pravda zůstat navěky pravdou. Nesmějí být přijímány žádné pozdější domněnky, které odporují světlu, jež Bůh dal. Povstanou lidé s výklady Písma, které jsou pro ně pravdou, ale které pravdou nejsou. Pravdu pro tuto dobu nám Bůh dal jako základ naší víry. On sám nás vyučil, co je pravda. Povstane jeden, a potom další, s novým světlem, které odporuje světlu, jež Bůh dal pod prokázáním svého Ducha svatého.“ Selected Messages, kniha 1, 162.

Satan má knihu Zjevení za cíl svých útoků od doby, kdy Jan zaznamenal poselství v ní obsažené. Ježíš řekl:

Blahoslavené jsou však vaše oči, neboť vidí, a vaše uši, neboť slyší. Neboť vpravdě vám pravím, že mnozí proroci a spravedliví muži toužili spatřit to, co vidíte vy, a nespatřili; a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli. Matouš 13,16.17.

Požehnání spojené s viděním a slyšením je požehnáním porozumění poselství Zjevení Ježíše Krista. Když Jan představoval ty, kdo v „posledních dnech“ vidí a slyší toto poselství, padl, aby se klaněl andělu Gabrielovi, který Jana okamžitě upozornil, aby to nečinil.

A já Jan jsem tyto věci viděl a slyšel. A když jsem je uslyšel a uviděl, padl jsem, abych se klaněl před nohama anděla, který mi tyto věci ukazoval. Tu mi řekl: Hleď, nečiň toho; neboť jsem spoluslužebník tvůj i tvých bratří proroků a těch, kteří zachovávají slova této knihy. Bohu se klaněj. Zjevení 22,8.9.

Gabriel i Jan jsou oba stvořené bytosti, které mají uctívat jedině Stvořitele. Mnozí proroci a spravedliví muži, včetně andělů, si přáli „vidět“ a „slyšet“ poselství Půlnočního volání, až bude opakováno na konci světa.

„Kristus řekl: ‚Blahoslavené jsou vaše oči, neboť vidí, a vaše uši, neboť slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví muži toužili vidět to, co vidíte vy, a neviděli; a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli‘ [Matouš 13,16.17]. Blahoslavené jsou oči, které viděly věci, jež byly spatřeny v letech 1843 a 1844.“

„Poselství bylo dáno. A při opakování tohoto poselství by nemělo docházet k žádnému prodlení, neboť se naplňují znamení doby; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které vzroste v mocné volání. Tehdy Daniel povstane ve svém údělu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

To, co si spravedliví muži (Jan) a jejich spoluslužebníci (andělé) přáli spatřit, bylo konečné naplnění Půlnočního volání na konci adventismu, kdy země bude osvícena Boží slávou. Toto závěrečné zjevení moci v pozdním dešti je způsobeno odpečetěním Zjevení Ježíše Krista.

O tomto spasení horlivě pátrali a bedlivě zkoumali proroci, kteří prorokovali o milosti, jež měla přijít k vám. Zkoumali, na který anebo na jaký čas ukazoval Duch Kristův, který byl v nich, když předem dosvědčoval Kristova utrpení a slávu, která měla následovat. Jim bylo zjeveno, že nesloužili sami sobě, nýbrž nám, když zvěstovali ty věci, které vám nyní oznámili ti, kdo vám kázali evangelium v Duchu Svatém seslaném z nebe; do těch věcí i andělé touží nahlédnout. Proto přepásejte bedra své mysli, buďte strážliví a plně doufejte v milost, která vám má být přinesena při zjevení Ježíše Krista. 1 Petr 1,10–13.

Proroci, spravedliví mužové a andělé toužili žít v době, kdy je během závěrečného naplnění Půlnočního volání vylévána „milost“ neboli moc Boží. Tato „milost“, jež je tvořivou mocí Boží, je lidem přinášena tehdy, když je Zjevení Ježíše Krista odpečetěno. Satan ví, že prostředek, jímž je tvořivá moc Boží sdělována Jeho lidu, se uskutečňuje skrze poselství odpečetěné v knize Zjevení, a proto bylo jeho nejvyšším úsilím zmást, potlačit a zastřít světlo obsažené v knize Zjevení. Toto světlo není pouze ztotožněním člověka hříchu, neboť tato pravda byla již před staletími plně doložena všemi protestantskými reformátory.

Byl jsem v Duchu v den Páně a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice, který pravil: Já jsem Alfa i Omega, první i poslední; a: Co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím, které jsou v Asii: do Efezu, do Smyrny, do Pergamu, do Thyatir, do Sard, do

Filadelfie a do Laodiceje. I obrátil jsem se, abych uviděl ten hlas, který se mnou mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svíců; a uprostřed těch sedmi svíců někoho podobného Synu člověka, oděného rouchem až k nohám a přepásaného na prsou zlatým pásem. Jeho hlava i vlasy byly bílé jako bílá vlna, jako sníh, a jeho oči jako plamen ohně; a jeho nohy byly podobné zářivé mosazi, jako by byly rozžhaveny v peci; a jeho hlas byl jako zvuk mnohých vod. Ve své pravici měl sedm hvězd; a z jeho úst vycházel ostrý dvojsečný meč; a jeho tvář byla jako slunce, když svítí ve své síle. A když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý. I položil na mne svou pravici a řekl mi: Neboj se; já jsem první i poslední, a ten živý; byl jsem mrtev, a hle, jsem živ na věky věků, amen; a mám klíče pekla i smrti. Napiš tedy, co jsi viděl, i co jest, a co se má stát potom. Zjevení 1,10–19.

Dokud adventismus zastával „historicistickou“ metodologii, uznával, že všechny církve ze Zjevení dva a tři se opakují v církvi poslední. Naneštěstí již na konci devatenáctého století satan adventismu zavíral oči před posvátnou metodologií, před ochranou tohoto přístupu a před jeho uplatňováním jakožto podstatnou součástí jejich odpovědnosti jako „strážců velikých pravd prorocství“. I když byla v adventismu tato metodologie odkládána stranou, stále ještě existovali ti, kdo tuto posvátnou metodologii uplatňovali. Knihu *Story of the Seer of Patmos* používáme jako svědectví o tom, že vztáhnout všechny církve na dějiny Laodiceje je oprávněnou aplikací prorocství. Následující úryvky z této knihy vyjadřují pointu, na niž odkazují.

„Je třeba pamatovat na to, že jako se zkušenost Efesu, Smyrny a Pergamu bude opakovat v poslední církvi před druhým příchodem Krista, tak dějiny Thyatiry budou mít svůj protějšek v poslední generaci.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Haskell správně poukazuje na to, že zkušenost prvních čtyř církví se opakuje, nebo, jak sám říká, „bude mít svůj protějšek v poslední generaci“.

„Uplatnil tuto zkoušku, avšak všechny ukazatele směřovaly kupředu k roku 1843 jako k době, kdy svět musí přivítat svého Spasitele. Stav lidu při prvním příchodu Krista se nyní opakoval.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75.

Haskell hovořil o tom, že William Miller určil rok 1843 jako dobu druhého příchodu Krista, a uvádí, že podmínky prvního adventu se opakovaly v době milleritů. Haskell měl pravdu a sestra Whiteová potvrzuje, že sám Miller byl představen Janem Křtitelem.

„Jako Jan Křtitel ohlašoval první příchod Ježíše a připravoval cestu pro Jeho příchod, tak William Miller a ti, kteří se k němu připojili, hlásali druhý příchod Božího Syna.“ *Early Writings*, 229.

Haskell dokonce uvádí, že v průběhu dějin Pergamu (třetí církve představující kompromis křesťanství s modlářstvím) se opakovaly dějiny Sard, páté církve.

„Byla doba v dějinách Pergamu, kdy se křesťanství domnívalo, že pohanství je mrtvé; avšak ve skutečnosti náboženství, které se zdánlivě zdálo být poraženo, zvítězilo. Pokřtěné pohanství vstoupilo do církve. Ve dnech Sard se tyto dějiny opakovaly.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75, 76.

Sardis byla církví reformace, která se probudila a protestovala proti satanským bludům papežství, avšak dříve než bylo její dílo dokončeno, již se začala vracet do Říma. Domnívali se, stejně jako církev v Pergamu, že papežství je mrtvé, avšak ve skutečnosti stále žilo. Haskell rovněž uvádí, že na církev ostatku dopadají „nahromaděné paprsky všech minulých věků“.

„Na tuto poslední církev — ostatek — dopadají soustředěné paprsky všech minulých věků.“
Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Netvrdím, že Haskell rozpoznal, že postupné dějiny představované sedmi církvemi se naplnily také v dějinách starověkého Izraele, avšak tuto pravdu nepochybně potvrzuje, když píše, že „nahromaděné paprsky všech minulých věků“ „září“ na „poslední církev“. Starověký Izrael je zahrnut do „paprsků“ „minulých věků“. A ačkoli zastává zásady nezbytné k rozpoznání symboliky sedmi církví v dějinách starověkého Izraele, nejsem si jist, do jaké hloubky rozpoznal paralely vyjádřené v těchto symbolech. Jsem si také jist, že nerozpoznal ještě důležitější aspekt dějin představovaných sedmi církvemi, aspekt, k němuž směřujeme.

Touto pravdou se budeme zabývat v našem příštím článku.